

บทนำ นางสาวกระถิน

"หัวใจติดดิน สวมกางเกงยีนเก่าๆ ใส่เสื้อตัวร้อยเก่าเก่า กอดกระเป๋
ใบเดียวติดกาย กราบลาแม่พ่อ หลังจากเรียนจบ ม.ปลาย ลาทุ่งดอกคุณ
ไสว มาอาศัยชายคาป่าปูน"*

บั้งๆๆ

เคื่องๆๆ

๐.๐

เสียงโลหะกระทบกับแผ่นสังกะสีดังราวกับฟ้าผ่า >.< ฉันสะดุ้งโหยง
ทิ้งไม้กวาดลงพื้น ยกมือขึ้นปิดหูโดยอัตโนมัติ หยุดครวญเพลงไปในทันที

"โอ๊ย...เมื่อไหร่จะหยุดหอนสักทีวะนั่งถิน ลูกข้าจะนอน" เสียงบ้าแมว
ดังมาจากบ้านตรงข้าม ห่างจากบ้านหลังที่ฉันเช่าอยู่ไม่ถึงสองเมตร และ
เป็นเจ้าของจวนข้าวที่ลอยมานั่นเอง

"อย่าว่าแต่เด็กนอนไม่หลับเลยบ้า หม่าแมวแถวนี้ตกใจลุกขึ้นมาหอน
รับกันใหญ่ มันคงคิดว่าเสียงแถวเป็นคลื่นความถี่จากนอกโลกนะกระถิน"

* เพลง ดอกหญ้าในป่าปูน ศิลปิน ต่าย อรทัย

นี่เป็นเสียงของพี่โต้งที่เช่าอยู่บ้านหลังริมสุด เดินถือถุงจากร้านขายของชำ ผ่านมาพอดี

>_<

ฉันแยกเขี้ยวให้พี่โต้ง ก่อนจะเดินออกไปเก็บจานข้าวที่เคยเป็นของ ป้าแมว แต่ตอนนี้ถือว่ามันเป็นของของฉันโดยสมบูรณ์แบบ

ช่วยไม่ได้...ก็เจ้าของเขาเต็มใจว่างมาให้ถึงที่นี่ ฮูๆ ^^

"ป้าจ๋า...วันหลังถ้าจะว่างอะไรมานะ เปลี่ยนเป็นข้าวสาร พริก น้ำมันพืช หรือไม้กั้นน้ำปลาบ้างนะจ๊ะ จานนะมีเต็มบ้านแล้ว" ฉันตะโกนบอก ก่อนจะย่อตัวลงอย่างรวดเร็วประหนึ่งว่าเป็นเดอะ วันในเรื่องเดอะ แมทริกซ์ โครม!

ผิดชะที่ไหนล่ะ ไม่ขาดคำป้าแมวแกก็ขำว่างอาวุธใส่ฉันอีกแล้ว เจี้ยว หัวไปนิดเดียวเอง 〇.〇

"เฮ้อ...เกือบหัวหลุดไปแล้วมัยละไอ้ถิ่น" ฉันถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนจะยิ้มแฉ่งหลังจากเดินไปเก็บซีปนาวุธของป้าแมวแล้วพบว่าป้าแมวขุดน้ำปลา

"ขอบใจมากนะจ๊ะป้า"

ประหยัดค่าน้ำปลาได้อีกหนึ่ง...

ฉันชื่อกระถิน นามสกุลตติยานนท์

เอ...คุณผู้อ่านคงงงใจมัยละคะว่าทำไมชื่อกับนามสกุลมันถึงไปคนละทางขนาดนั้น นั่นก็เพราะชื่อของฉันเป็นชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้ ส่วนนามสกุลนะยืมคนอื่นเขาใช้ เรื่องราวเป็นมาอย่างไรเอาเป็นว่าเดี๋ยวค่อยพูดถึงก็แล้วกัน เนื่องจากตอนนี้ฉันมีเรื่องสำคัญที่ต้องทำ

นั่นคือ...เรื่องของปากท้องค่ะ ^_^

มือ (เกือบจะ) เรียวสวยของฉันเอื้อมไปเปิดฝามื้อหุงข้าว ข้าวสวยๆ หุงขึ้นหม้อ...น่ากินชะมัด

"พีถิ่น" ชายเสือนักศึกษาของฉันกระตุก พอรู้สึกตัวก็รีบยกมือขึ้นขีด น้ำลายที่เริ่มไหลออกมานิดๆ หมุนตัวไปดูก็เห็นเด็กผู้หญิงหันตามอมแมม

คนหนึ่งยื่นจ้องมาด้วยหน้าแบ่นแล่น แวดตาเต็มไปด้วยความหวังเปล่งประกายเจิดจรัส

"ไม่ใช่ค่ะ...ไม่ใช่ห้องนุ่งคลานตามกันมา ฉันนะเป็นลูกคนเดียว ส่วนเด็กคนนี้เป็นเด็กแถวบ้าน

"ลูกหนีหิวข้าวแล้ว" ยัยเด็กที่ชื่อว่าลูกหนีเอามือกุมท้องตัวเอง ฉันเห็นแล้วก็สงสารนะ แต่ว่าลำพังฉันยังจะเอาตัวเองไม่รอดเลย

"บ้านพี่ถีนมีแต่ข้าวกับน้ำปลานะ ลูกหนีจะกินได้หรือ"

"สบายมากค่ะ..." ลูกหนียิ้มแฉ่งให้ทีหนึ่งแล้ววิ่งตุงๆ ไปหยิบจานมาเตรียมพร้อม

-- ^^ เฮ้อ...

คุณผู้อ่านคงกำลังคิดว่ากับแค่เด็กคนเดียวทำไมฉันถึงต้องหวงของกินอะไรหนักหนา แต่อีกเดี๋ยวก็จรรู้ค่ะ...

ตอนนี้ลูกหนีกำลังนอนแผ่ราบอยู่ข้างๆ จานข้าวที่หมดเกลี้ยงเพราะฝีมือตัวเอง ส่วนฉันกำลังกลืนน้ำตาที่ใกล้ไหลเต็มที มือ (เกือบ) เรียว (อีกแล้ว) สั่นเล็กน้อยขณะเอื้อมไปเปิดฝาหม้อหุงข้าวใบเดิม

แต่ข้างในคงไม่เหมือนเดิม...

ในใจภาวนาให้พระแม่ธรณีคลบบันดาลให้มันพร่องไปน้อยที่สุด ทั้งๆ ที่เห็นปริมาณที่ยัยลูกหนีกินเข้าไปแล้วก็รู้ว่าสิ่งที่หวงนั้นมีเปอร์เซ็นต์เป็นไปได้น้อยกว่าเศษเสี้ยวของหนึ่งเปอร์เซ็นต์

ใจหายวาบ ปากเริ่มสั่น เพราะข้างในหม้อหุงข้าวเหลือเพียงข้าวที่ติดกันหม้อ

TAT

T_T

TT_TT

แง้ๆๆๆ

ฉันถึงแตกอยู่นะ แถมข้าวสารในถังก็หมดแล้วด้วย มือหน้าจะกินอะไรละเนี่ย

1

สามสาวแสนแสบ

โอ๊ย! ยัยเพื่อนตัวดีทั้งสามคนหาหาใส่หัวกันอีกแล้ว ฉันจะไม่ปวดหัวหรือกลัวใจเลยสักนิดถ้าหาที่ยัยพวกนั้นหามาไม่ได้เอามาให้หัวดำๆ ของฉันเนี่ย TT_TT

ในตอนปลายวันศุกร์แรกของเดือนมกราคมอันแสนสดใส ณ มหาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งของประเทศไทย นักศึกษาหญิงคนหนึ่งกำลังนั่งรับลมเย็นๆ อยู่ที่โต๊ะม้าหินหน้าตึกคณะบริหาร สายลมพัดเส้นผมสีดำยาวที่นุ่มสลวยราวเส้นไหมให้ปลิวไหวเคลียแก้มขาวอมชมพู ริมฝีปากเคลือบลิปกลอสสีชมพูมันวาวดูเข้ายวนกำลังร้องคลอเพลงของศิลปินคนโปรด เธอคงมาราวกับภาพวาดอันล้ำค่าที่จัดสรรเอกของโลกที่สุดฝีมือในการรังสรรค์ขึ้นมา

แต่ที่บรรยายทั้งหมดนั้นไม่ใช่ฉันหรอกค่ะ และเธอคนนั้นไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเพื่อนสนิทหรือเป็นญาติฝ่ายไหนของฉันเลยสักนิด เรามีความเกี่ยวพันกันเพียงแค่เป็นนักศึกษาคณะเดียวกัน นั่งอยู่ที่โต๊ะม้าหินหน้าตึกคณะเหมือนกันเท่านั้น

แล้วฉันจะบรรยายถึงเธอทำไม --;

นั่นเป็นเพราะว่าอีกไม่นานเราสองคนก็จะมี ความเกี่ยวพันกันอย่างลึกซึ้งชนิดที่ฉันรู้สึกขนลุกชูทุกครั้งทีคิดว่าเคยมองผู้หญิงคนนั้นสวย

ส่วนฉันนั่งอยู่ที่โต๊ะม้าหินตัวข้างๆ มีหนังสือพิมพ์ตั้งใหญ่วางกองอยู่ตรงหน้า

ซัปๆ

นั่นเป็นเสียงตัดกระดาษหนังสือพิมพ์ที่อุตสาหกรรมไปขอมาจากห้องสมุดมันเป็นคูปองชิงโชคของผงชักฟอกตราแม้แต่ผงด่าอย่างขาว

ฉันพักสายตาด้วยการหันไปมองรอบๆ ตัว จนผลอไปมองผู้หญิงผวยาวคนนั้นเข้าอีกครั้ง เธอเองก็หันมาสบตาพอดี ฉันเลยส่งยิ้มผู้กมิตรไปให้ แต่กริบหุบแทบไม่ทันเมื่อเธอทำท่าเซดใส่แล้วรีบลุกเดินหนีไปเลย

หวาย -O- คนอะไรหึงซะหมด

"ว่าไงยะ ยัยถิ่น"

เฮ้! เสียงคนเรียกชื่อฉันนี่ O.O

ฉันหันไปมองทางต้นเสียงก็เห็นโรส ไอวี และหนูพุด เพื่อนสนิททั้งสามคนของฉันกำลังเดินมาหาด้วยความสูงที่ไล่เลี่ยกัน (จาวๆ ร้อยเจ็ดสิบกกว่า) ผิวของสามคนนั้นขาวเปล่งประกาย โรสเป็นนางแบบชื่อดังที่มีฉายาในวงการว่าเดอะปรีนเซส ออฟ ฟินาเล่ แน่นนอนว่าเธอเปรี้ยวที่สุดในบรรดาเพื่อนๆ ตอนนี้อยู่เรียนอยู่คณะศิลปกรรมศาสตร์ คนตรงกลางคือ ไอวี สาวดีสตั๊ดคณะมัณฑนศิลป์ เจ้าของร้านกาแฟที่มีพ่อเป็นถึงท่านทูต ส่วนคนขวาสุดคือหนูพุด สาวเก่งคณะรัฐศาสตร์ ทายาทคนเดียวของตระกูลผู้ดีอันเก่าแก่

ให้ตายสิ...เพื่อนของฉันทั้งสามคน =O= เป็นความจริงหรือนี่ที่คนพวกนี้เป็นเพื่อนของฉัน?

"เลิกคลาสเร็ววันนี้" ฉันทักตอบขณะมองโรสที่กำลังปรายตามองผู้หญิงผมยาวคนนั้นที่เพิ่งลุกเดินจากไป ก่อนจะหันมาคุยกับฉัน

"เปล่า" โรสตอบพลางวางหนังสือลงบนโต๊ะ "ฉันโดดมาต่างหาก"

— "ฉันไม่แปลกใจเลยสักนิด"

"ฉันรู้ว่าแกกำลังคิดอะไรอยู่นะยัยถิ่น" โรสมองหน้าฉันอย่างเอาเรื่อง ผิดกับอีกสองสาวที่กำลังเพิ่มความอุดมสมบูรณ์กันอยู่ หนูพุดกับไอวีนั้นแกะถุงขนมกินหน้าตาเฉย

ทำไมไม่ชวนฉันบ้างละ >.<

"เออถิ่น แกยังทำงานที่ร้านอาหารอยู่หรือเปล่า" ไอวีถามขึ้น

ทำไมมันไม่เป็นประโยคที่ว่า 'ทำไมแกไม่กินขนมล่ะถิ่น มัวนั่งรออะไรอยู่' เอาเถอะ...ฉันคงหวังมากเกินไป T_T

"ว่าไง" ไอวีย้ำ ทว่าฉันหือฮะแล้ว ได้ยินแต่เสียงท้องน้อยๆ ของตัวเองกำลังร้องหาอาหาร

"เอานี่ แล้วเข็ดน้ำลายที่ไหลออกมานั้นด้วย" หนูพุดส่งถุงขนมมาให้

"หา? จริงอะ O^O" ฉันรีบยกมือขึ้นเข็ดมุมปาก ทำให้ไอวีหัวเราะ

ยกใหญ่

"หนูพูดล้อเล่นนะจ๊ะ"

--^^

"ช่างมันเถอะ" ฉันรีบคว้าถุงขนมมาอย่างรวดเร็วด้วยกลัวคนให้จะเปลี่ยนใจ

"ว่าแต่ถินยังทำงานอยู่ที่ร้านเดิมหรือเปล่า" หนูพูดสานต่อคำถามที่ไอวีถามไว้ก่อนหน้านี้

ฉันมีอาหารตกถึงท้องแล้วจึงมีแรงพยักหน้าตอบ

"แล้วจะทำอีกนานเท่าไร"

"ไม่รู้สิ อีกไม่นานฉันคงโดนไล่ออกแหงเลย อาทิตย์นี้ทำงานแทบไปหลายใบแล้วด้วย อีกอย่างเจ้เขาก็ขยันชู้หักเงินเดือนฉันแทบทุกวัน" รู้สึกเศร้าชะมัด T_T

งานเดี๋ยวนี้ก็ยิ่งหายากอยู่ เงินเดือนที่ได้ก็เก็บไว้เป็นค่าหน่วยกิตเกือบหมด เหลือนิดหน่อยไว้ใช้ประทังชีวิต

"นี่อะไรละถิน" ไอวีหุบคูปองชิงโชคที่ฉันตัดเสร็จแล้วขึ้นมาดู "ผงซักฟอกตราแม่แต่ผมด้ายขาว"

"อย่าให้ปลิวนะไอวี นั่นนะสำคัญกับชีวิตของฉันมากๆ เลยนะ"

--^^

"ในประเทศไทยมีผงซักฟอกยี่ห้อนี้ด้วยเหรอเนี่ย" ไอวีมีสีหน้าสงสัยจัด "ว่าแต่มันสำคัญยังไงเหรอ"

"มันเป็นเรื่องของปากท้อง" ฉันอธิบายต่อเมื่อเห็นไอวีทำหน้างง "คือจี่ ที่แกถืออยู่นะเป็นคูปองชิงโชคเนื่องในโอกาสครบรอบปีที่เจ็ดสิบของผงซักฟอกตราแม่แต่ผมด้ายขาว รางวัลที่หนึ่งคือทองคำหนักห้าบาทเชียวนะ แต่...ฉันไม่สนหรอก"

ไอวีกะพริบตาปริบๆ "ทำไมละ ฉันว่ามันก็เยอะออกนะ"

"เพราะฉันมองการณ์ไกลกว่านั้นนะสิ" ฉันยิ้มออกมาอย่างภาคภูมิใจในสายตาอันเฉียบคมของตัวเอง

"ดูนี่" ฉันกางหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งให้ไอวีดูแล้วชี้ไปที่รางวัลที่สาม

"นี่แหละคือเป้าหมายของฉัน"

"ผงซึกฟอกตราแม่แต่ผมดำยั้งขาวใช้ฟรีตลอดชีวิต" ไอวีอ่าน
"อย่างนั้นหรือ"

^_^

"ใช่" ฉันยิ้มกว้างขึ้นไปอีก "คิดดูนะว่าถ้าได้รางวัลที่หนึ่ง ของนั้นก็
ต้องเอาไปขายแลกเป็นเงิน ใช้ไม่นานก็หมด แต่ถ้าได้รางวัลที่สาม ก็
ได้ผงซึกฟอกมาใช้ฟรีตลอดชีวิต คุ่มกว่ากันตั้งเยอะ"

--^^ ไอวีทำหน้ายุ่ง แต่ก็พยักหน้าเหมือนเข้าใจ

"ยัยนั่นมานั่งแถวนี้ทำไม" โรสพุดขึ้นมา

"ใคร" หนูพุดถาม กวาดสายตามองไปรอบบริเวณแล้วก็พบกับคำตอบ
"แมนนี่นะหรือ"

อ้อ...ผู้หญิงผมยาวคนที่เพิ่งเดินจากไปชื่อแมนนี่นี่เอง

โรสหน้าตึง "อย่าเอ่ยชื่อยัยนั่นให้ฉันได้ยินได้มัยหนูพุด"

"อย่าหงุดหงิดไปเลยน่าโรส ยังไงแมน..." หนูพุดอมยิ้มเมื่อเห็นโรส
เริ่มทำเสียงฮึดฮัด "ยังงัย ยัยนั่น" ก็เรียนอยู่ที่คณะนี้ ก็ไม่เห็นแปลกตรง
ไหนที่จะมานั่งอยู่หน้าตึกคณะ"

ฉันนั่งกลอกตาไปมามองเพื่อนคุยกัน และเริ่มหยิบขนมส่งเข้าปาก
อีกครั้ง ไม่รู้ว่าทำไมโรสถึงทำท่ารังเกียจแมนนี่นัก

หน้าตาของเธอยังไม่คล้ายกังวล "เมื่อวานฉันไปหาพี่ภาคที่บ้าน ทาย
ชีว่าไปเจอใครด้วย"

พี่ภาคที่ว่าก็คือคุณภาคิน พฤษไพบูลย์ ศัลยแพทย์มือหนึ่ง ดิกริ
ปริญาโทจากอเมริกา ปัจจุบันมีสถานะเป็นผู้ชายที่อยู่ในกำมือของโรส

เอ๊ะ! หรือโรสจะเป็นฝ่ายอยู่ในกำมือของหมอภาค อันนี้ก็ไม่แน่ใจ
เหมือนกัน --

"ก็เจอหมอภาคไง" ไอวีตอบซึ่ๆ แต่นั่นยังทำให้โรสหงุดหงิด ก่อน
จะตัวตวยตามองมาทางฉันที่ยกมือขึ้นโบกท่าทำขออนุญาตพูด

"อะไร" โรสเลิกคิ้วขึ้นสูง

"เอ่อ... ฉันขอถามอะไรหน่อยได้ปะ" ฉันรอกจนโรสพยักหน้าจึงพูด

ต่อ "แมนดีนี่...ใช่คนเมื่อก็ใช่มี๊"

โรสทำหน้าที่ขะแยงอีกครั้งเมื่อได้ยินชื่อของแมนดี ดังนั้นหนูพูด
จึงเป็นคนตอบแทน

"ใช่"

"ว่าแต่ว่าเขาเป็นใครหรอ" ฉันทาม

"เป็นนักศึกษาสิ"

"เป็นผู้หญิง"

--^^

ประโยคแรกเป็นของไอวี่ ส่วนประโยคหลังเป็นของโรส ซึ่งคำตอบ
ของเพื่อนทั้งสองคนเล่นเอาฉันทวนอวกได้พอๆ กัน จนหนูพูดผู้มีเมตตาจิต
สูงต้องเป็นคนอธิบายแทน

"แมนดีเรียนอยู่คณะบริหาร คณะเดียวกับดินนันทะไม่เคยเห็น
บ้างหรอ"

>.< ฉันทสายหัว

"แน่ละ เพราะถ้ายัยนั้นเข้าเรียนกินยี่สิบเปอร์เซ็นต์ มีหวังโลกคงถึง
กาลวิบัติ" โรสขัดขึ้นมา หนูพูดสายหน้าแล้วเล่าต่อ

"แมนดีเป็นลูกสาวของอธิบดีกรมตำรวจ มีพี่ชายคนหนึ่ง ตอนนี้เป็น
ช่างภาพมืออาชีพ แกเคยได้ยินชื่อคุณธนาชัย หรือชื่อในวงการว่าแมกซ์
ตาเพชรไงล่ะ"

"แมกซ์ตาเพชรหรอ" O.O ฉันทออกอาการตื่นเต้นเมื่อได้ยินชื่อของ
ช่างภาพชื่อดังของวงการ เด็กวัยรุ่นทุกคนที่อยากเข้าวงการบันเทิงต่างรู้
ดีว่าหากได้รับการติดต่อจากแมวมองชั้นนำคนนี้ได้แล้ว พวกเขาจะกลายเป็น
ดาวในช่วงข้ามคืน

"ก๊ีกเก่าโรสเขาละ" ไอวี่ที่กำลังดื่มน้ำเปล่าจากขวดขยิบตาให้โรส แต่
คนถูกแซวทำท่าจะเอาขนมขว้าง ก่อนจะขยับรอยยิ้มแบบนางอิจฉาใน
ละครแล้วตอกกลับ

"แกก็เกือบจะเป็นก๊ีกกับเขาเหมือนกันไม่ใช่หรอไอวี่"

ไอวี่ล่ำลักน้ำไอคอกแค้นแล้วปิดปากเงียบสนิทเหมือนเดิมทันที

ดูท่าทางแล้วยังมีอีกหลายเรื่องทีเดียวที่ฉันยังไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมด้วย แต่อีกไม่นานหรอก ความลับจะต้องเปิดเผยต่อหน้าสหายสาวสวยสุดเซ็กซี่คนนี้ได้

ฮ่าๆ ^_^

"แกยิ้มอะไร" โรสถาม มองหน้าฉันราวกับว่าเธอกำลังมองคนบ้าอยู่ ฉันส่ายหัวดิ๊กแทนคำตอบ

"เมื่อกี้แกยังพูดไม่จบนี่โรส ตกลงว่าไปเจอใครที่บ้านพฤษ์ไพบูลย์มา" หนูพูดถาม

"จะใครเสียอีกล่ะ" สีหน้าไม่อยากจะถึงคนคนนั้นของโรสทำให้หนูพูดเข้าใจโดยอัตโนมัติ ตาโตจึงเบิกกว้าง

"รวดเร็วขนาดนั้นเชียว คุณภู่เพิ่งจะเปิดตัวไม่ใช่เหรอ"

"ก็ต้องผ่านทางแม็กซ์อยู่แล้ว" โรสว่า

"แล้วแมนดีไปทำอะไรที่บ้านพฤษ์ไพบูลย์ล่ะ แกอย่าบอกนะว่าไปหาหมอภาค" โอวีสันนิษฐาน

"บ้าเหรอ นี่แกหลับตลอดเวลาที่พวกเราคุยกันอยู่เหรอ?" โรสแหง "ยัยนั้นไปหาพี่กู๋ต่างหาก ทำทางสนทสนมกันมากด้วย ให้พันธงมัยละ ลั่นเอาบาทหนึ่งเลยว่ายัยนั้นกำลังอ่อยพี่กู๋อยู่"

พี่กู๋หรือคุณภู่เบศวร์ เป็นลูกชายคนที่สามของบ้านพฤษ์ไพบูลย์ และเป็นผู้ชายคนเดียวในบ้านที่หัวใจยังคงสถานะโสดอยู่ เพราะทั้งคุณภู่มีภรรยา พี่ชายคนโต หมอภาค และน้องภพหรือภวรัฐ ต่างตกเป็นของโอวีโรส และหนูพูดตามลำดับไปเรียบร้อยโรงเรียนจีนแล้ว (ฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมต้องเป็นโรงเรียนจีน ทำไมไม่เป็นโรงเรียนไทย ออสเตรเลีย หรือว่าซาอุดีอาระเบีย --")

ตอนนี้คุณภู่เบศวร์ขึ้นแท่นเป็นนักธุรกิจหนุ่มหน้าใหม่ไฟแรง เขาเพิ่งได้รับตำแหน่งหนุ่มโสดในฝันจากนิตยสารชื่อดังเมื่อไม่นานมานี้ ชาวนี้เจ้าแม่สังคมอย่างโรสเป็นคนนำมาอัปเดตให้ฉันรู้

"จริงเหรอ" โอวีทำหน้าที่อื่นๆ "แมนดีกำลังคบกับคุณภู่อยู่เหรอ"

"ยังหรอก แต่ดูท่าทางยัยนั้นจะมีจริงจังแล้ว" โรสตั้งข้อสังเกต

แล้วเอานิ้วเคาะโต๊ะเล่น ท่าทางกำลังใช้ความคิด "ก็ตอนนี้นี่ยังนั่งฟังผู้ชายที่ควรเล่นหมดแล้วนี่นา"

ฉันไม่ค่อยเข้าใจชีวิตของคนรายนัก เวลาของพวกเขาดูเหมือนจะมีเหลือเพื่อสำหรับทำกิจกรรมที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อชีวิต คิดแล้วก็กวาดสายตามองเพื่อนๆ ทั้งสามคน ซึ่งเป็นคุณหนูที่แตกต่างไปจากความคิดของฉันโดยสิ้นเชิง

โรสเป็นผู้หญิงประเภทที่ผู้ชายมองว่าสวยแต่ไร้สมอง ฉันขอบอกว่าคนที่คิดอย่างนั้นนั่นแหละที่ไร้สมองกว่า กิจกรรมประจำวันของเธอคือเดินแบบ ออกงานสังคม และวิ่งไล่พวกเง่าในสายตาเธอ ส่วนเรื่องเรียนเป็นเพียงงานอดิเรก แต่ไม่รู้ว่าทำไมสอบที่ไรคะแนนอยู่ในระดับดีเยี่ยมทุกที่ ส่วนไอวี สาวดีสตีประจำกลุ่ม สวย น่ารัก มีพรสวรรค์ประจำตัว เธอเชี่ยวชาญศิลปะทุกแขนง ตั้งแต่วาดรูป ร้องเพลง เต้นรำ เล่นดนตรี ไปจนถึงการดูดวง

และคนสุดท้าย หนูพูด ขึ้นชื่อเรื่องความเป็นผู้ดีทุกกระเปียดนี้ มารยาททางสังคมนั้นถูกฝังอยู่ในสายเลือด เธอรอบรู้ชนิดคุยเรื่องปัญหาเศรษฐกิจกับท่านรัฐมนตรีได้อย่างสบายๆ

"คุณภูเบศวรีไม่แก่นักหรอก เทสต์สาวของเขาน่ะสูง" หนูพูดพูดท่าทางสบายใจมากกว่าเพื่อน

"ถ้าฉันก็คงไม่เป็นไรมัง" ไอวีทำท่าจะคล้อยตามหนูพูด แต่ถูกโรสเบรกหัวทิ่ม

"หยุดความคิดของแกไว้เพียงแค่นั้นเลยไอวี อย่างคราวของพีก็ม ถ้าเกิดว่าตบะของพีเขาไม่แรงกล้าจริงๆ ปานนี้ก็คงไม่พ่นมือยัยนั่นแล้ว"

"หา!!! นี่แกหมายความว่าแมนดีก็เคยคบกับคุณภีมังนั่นหรือ" ไอวีทำตาโต ดูตื่นตกใจไม่น้อย

"นี่แกไม่รู้จริงๆ เหรอไอวี อ้อ...แต่จะเรียกว่าคบก็คงไม่ถูกนะ เพราะยังไม่ถึงขั้นนั้น อย่างดีก็แค่พยายามอ่อยสุดฤทธิ์ แต่ก็ไม่สำเร็จ" โรสมีสีหน้าสะใจ ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน "แต่ว่าตอนนี่คงตีปีกใหญ่ เพราะเจอทั้งหลายทั้งใหม่กว่าอย่างพีงู"

